

Тя бѣше голѣма, тежка печка, съ лѣскави стоманени вратички. Въ магазина, дето бѣше оставена за проданъ, всѣки день влизаха стотици посетители. Но рѣдко се спираха предъ нея. И ако нѣкой я отваряше отъ любопитство, поглеждаше вжтре и ахваше отъ почуда:

— Ууу! Че тя ще събере четвъртъ тонъ вжглища!

— Но пѣкъ ще топли цѣла седмица, — допълняше продавачътъ.

Отначало голѣмата, тежка печка се гордѣеше, че хората се плашеха отъ нея. Но после се загрижи, дето не искаха да я купятъ. Пѣкъ и щѣше ѝ се да глѣтне малко вжглища, да се позатопли, да се позачерви. Нали за това я бѣха направили?

Презъ единъ студенъ день

въ магазина влѣзоха мжжъ и жена. Като огледаха всички печки, тѣ се спрѣха предъ голѣмата, тежка печка и си зашушукаха. После попитаха за цената и започнаха да се пазарятъ съ продавача. За голѣма радостъ на печката, покупката стана и тя се намѣри върху гърба на единъ носачъ.

Отъ тогава за нея потекоха щастливи дни. Сложиха я въ жгѣла на единъ широкъ вестибюль и започнаха да я тѣпчатъ съ вжглища. Още не сварила да изгѣлта една кофа, сипваха ѝ друга. Наоколо бѣше топло, приятно и удобно.

— Колко хубавъ е свѣтътъ!
— шепнѣше си печката.

Две деца, момче и момиче, постоянно се гонѣха изъ стайтъ и се боричкаха въ вестибюля.

— Митко! Анче! — викаше